

DION LEONARD

met SOPHIE PEMBROKE

LARA

kat op avontuur

Vertaling Anna Livestro

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Dion Leonard
Oorspronkelijke titel: *Lara the Runaway Cat*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Anna Livestro
Omslagontwerp: Claire Ward © HarperCollinsPublishers Ltd 2019
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeelden: © Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0486 0
ISBN 978 94 027 5942 6 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2020

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk een

Mensen zijn zwak. En zo makkelijk om de tuin te leiden. Tenminste, in mijn ervaring.

Haal je eens een perfect exemplaar van de kattensoort voor de geest. Een schitterende ragdoll, met een donkere snuit en pootjes, en een pluizige witte vacht. Een intelligente, stijlvolle poes die op je huis past, 's avonds je schoot warm houdt, die een verfijnde smaak heeft, bijna nooit uit zwerven gaat of kwijtraakt en die een flinke dosis elegantie in je leven brengt.

Dat ben ik: Lara.

Probeer je dan nu eens een zwerfhondje voor te stellen, meegenomen uit de Chinese woestijn, met oren die, godbetert, bijna hááks op de kop zitten, en dat de hele tijd achter je aan loopt, je hart wint en vervolgens verdwaalt, zodat je weer helemaal terug moet naar China om haar te zoeken. En stel je dán eens voor dat je die hond mee wilt nemen naar Engeland, zodat je máánden in een ander land moet wonen, ver van je perfecte kat vandaan – en je vrouw, trouwens – vanwege allerlei regels voor reizende dieren. En ga er maar van uit dat die vlooiënbak van een hond voor allerlei problemen zorgt doordat ze steeds op avontuur gaat.

Dat is dus Gobi. Mijn nieuwe huisdierzusje, sinds het baasje twee jaar geleden met haar thuiskwam.

Ik bedoel, kom op! Wie heb je liever? Lijkt mij vrij duidelijk, toch?

Maar blijkbaar is het niet zo eenvoudig.

Sinds het baasje Gobi in ons leven heeft gebracht is het één grote chaos bij ons thuis.

Ik hou niet van chaos. Ik hou van garnalen als avondeten en van kalme, voorspelbare dagen.

Voor de komst van Gobi waren al mijn dagen rustig en voorspelbaar. Vanaf het moment dat het baasje en bazinnetje me als

kitten mee naar huis namen, uit Lancashire, waar ik ruim tien jaar geleden geboren ben, verlieden mijn dagen volgens een vast patroon. Ontbijt, knuffelen, dutje, spelen, beetje naar de wereld kijken vanachter mijn raam, lunch, dutje, spelen, nog wat naar de wereld kijken, avondeten, mijn baasje helpen bij het televisiekijken door een constante stroom commentaar te leveren, nog een klein hapje en dan slapen. En misschien dat ik midden in de nacht nog even tegen iemand aan kroop, als ik dacht dat dat nodig was (of het baasje en bazinnetje dat zelf ook nodig vonden deed er niet toe).

Soms was er weleens wat variatie, maar altijd binnen het vertrouwde. Wel zo prettig.

Als ik bijvoorbeeld een keer veel energie had, dan zat ik wel eens achter een balletje aan, of achter mijn kattenkruidspeeltje – altijd heel elegant, natuurlijk – of achter een mot. En als ik eens behoefte had aan wat avontuur dan liep ik gewoon achter mijn baasje of bazinnetje aan de tuin in om aan de bloemen te ruiken en op het gras te kauwen.

Mijn grootste avontuur ooit was die keer dat ik me onder het huis had verstopt (want het is superleuk om je in kleine ruimtes te wurmen, of niet soms?). Voor mij was het een spelletje, maar het duurde even voordat het baasje en bazinnetje de slag te pakken kregen. Ze zijn waardeloos in verstopperij spelen, want ze konden me niet vinden. Ik hoorde ze wel roepen, maar ze bleven koud.

(Toen kwam ik er – te laat – achter dat ik een beetje vastzat, en moest ik héél hard miauwen om ze bij me te roepen. Het was koud en donker en ik was hongerig en eenzaam. Ik kan dit dus niet aanraden als gezellig familiespel.)

Waar het om gaat is dit: ik haalde het niet in mijn hoofd om verder weg te gaan dan onder het huis. Waarom zou ik, als ik thuis alles had wat mijn hartje begeerde?

Maar dat was voordat Gobi kwam.

Het punt met Gobi is dat iedereen haar geweldig vindt. Bijzonder. Een soort wonderhond.

(Volgens mij komt dat door dat boek over haar. Mensen vinden je belangrijk als er een boek over je is geschreven. Maar het báasje heeft dat boek geschreven, niet Gobi zelf. Kijk, als dát het geval was geweest, was ik misschien ook onder de indruk geweest.)

Ik zal niet ontkennen dat Gobi een gevarieerder leven heeft gehad – meer avonturen, meer problemen, meer chaos.

Ik bedoel, oké, ze is met het baasje de hele Gobiwoestijn doorgerend toen hij een paar jaar geleden zijn ultramarathon liep. Dat zal dan wel wat talent vergen. Het baasje heeft het altijd maar over hoeveel je daarvoor moet trainen en hoeveel fysieke en geestelijke kracht het kost en zo. En ik weet vrij zeker dat ik er zelf geen trek in zou hebben. Dus vooruit, Gobi kan lange afstanden rennen, en dat is best knap.

En ja, vooruit, ze is verdwaald in China en heeft dat overleefd, na de marathon, voordat het baasje haar mee naar huis kon nemen. Het baasje en bazinnetje waren zó bezorgd. Geen mens wist waar ze was of wat er met haar was gebeurd. Het bazinnetje en ik hadden haar toen natuurlijk nog niet ontmoet, we kenden haar alleen van foto's, maar op de een of andere manier voelde het alsof we haar al kenden. Er zijn mensen die beweren dat ze weggelopen was, maar ik weet precies wat er is gebeurd, ook al wil Gobi het er nooit over hebben. Ze heeft zichzelf op de een of andere manier in leven weten te houden totdat het baasje haar weer vond.

Zo is Gobi beroemd geworden – doordat het baasje en bazinnetje op internet een campagne zijn begonnen om haar te vinden en naar huis te halen. Het werkte, hoewel ze niet meteen naar huis kon vanwege een of andere stomme regel over waar en wanneer huisdieren mogen reizen. Maar goed, ik neem aan dat het baasje niet al die maanden in China heeft doorgebracht als ze niet ook maar een klein beetje belangrijk was. En hij was anders ook niet zo door het dolle geweest toen ze eindelijk weer naar huis mochten en ons gezin ineens vier leden had, in plaats van drie.

En er waren blijkbaar nog veel meer mensen die enthousiast

waren, want we kregen een hele hoop brieven waarin ze schreven dat ze zo blij voor ons waren.

Dat geloof je toch niet? Fanmail. Voor een hónd? Ze kan niet eens lezen!

(Ik ook niet, maar het kan nooit lang duren voor ik dat onder de knie heb. Ik leer snel – ik ben een heel ontwikkelde kat.)

Maar die fans zijn nog niet het ergste, nu Gobi in ons leven is. Het ergste zijn het baasje en bazinnetje: die adoréren Gobi.

Voordat Gobi er was, praatten ze altijd tegen mij, of over mij. Ik was het middelpunt van hun bestaan, en dat vond ik een fijne plek. Ik wist precies hoe belangrijk ik was.

Totdat het baasje Gobi tegenkwam.

Nu hebben ze het altijd over hoe bijzonder Gobi is, hoe sterk en dapper, en hoe keurig ze zich gedraagt. En ze nemen haar de hele tijd mee op nieuwe avonturen – zonder mij.

Sterker nog, Gobi gaat elke dag met hen op avontuur. Een wandeling met het baasje en bazinnetje hier door de straat of ergens buiten. En ik heb het nakijken door mijn raam. Soms gaan ze zelfs nog verder weg. Ik hoor ze praten over vliegtuigen en veerboten en verre landen en steden die ik alleen zie als het baasje tv-kijkt terwijl ik met hem probeer te praten.

Soms is Gobi zelfs óp die tv te zien. Dat is nog wel het ergst van alles! Dan pakt het bazinnetje me op, en moet ik meekijken, alsof ik zin heb om Gobi al die dingen te zien doen die ik nooit mag. Het grootste avontuur dat ik ooit meemaak, is dat ik aan een tuigje langs de kant van de weg mag lopen als we een keer ergens naartoe moeten met de auto. Maar meestal zit ik achter mijn raam te kijken naar de avonturen van anderen.

Mijn hele leven kijk ik al toe door het een of andere raam. Dat is nu eenmaal mijn ding. Ik ben een ragdoll, en ragdolls zijn binnepoezen, dus ben ik bijna altijd binnen. (Ik waag me af en toe weleens in de tuin, en zoals ik al zei mag ik dus weleens in een tuigje in de auto, als het baasje en bazinnetje een heel stuk moeten rijden.) Ik zie de buitenwereld aan me voorbijtrekken, maar ik mag er zelf niet op uit. Ik mag me vooral geen voorstel-

ling proberen te maken van wat er allemaal achter de ruit gebeurt.

Maar nu... nu vraag ik me toch af en toe af wat er eigenlijk allemaal aan de hand is. Wat trekt het baasje en bazinnetje en Gobi zo dat ze steeds weer op avontuur willen? Wat is eigenlijk het nut van al dat avontuurlijke van andere dieren en van mensen? Ik bedoel: als het niet belangrijk was, of leuk, dan zouden ze het toch zeker niet doen? Daar peins ik over. En ik probeer me er iets bij voor te stellen.

Hoe zou mijn leven eruitzien als ik een búítenkat was, in plaats van een binnenkat? Als ik op een dag verder zou gaan dan de tuinmuur? Als ik me niet onder het huis zou verstoppen, maar verder zou lopen?

Vooral op de avonden dat Gobi mijn garnalen jat, of me in haar enthousiasme omverloopt, of zelfs aan mijn staart begint te knabbelen. De avonden dat ik me herinner hoe het was toen ons gezin nog maar drie leden had, en ik de belangrijkste was. Ik vraag me af wat er zou gebeuren als ik besloot om op avontuur te gaan.

Maar ragdolls zijn niet voor het buitenleven in de wieg gelegd. Althans, dat dacht ik altijd.

De dag dat ik mijn plan voor mijn eigen avontuur begon uit te broeden, stonden de bomen voor mijn raam vol in de lentebloesem. Dat herinner ik me nog, want als ze vielen, mocht ik altijd graag achter de blaadjes aan springen, in de tuin. Ze waren licht en grappig en ze dreven mee op het briesje, en ik werd er altijd helemaal opgewonden van.

Tenminste, vroeger.

Dit jaar keek ik ze alleen maar na terwijl ze over de tuinmuur werden geblazen naar het grote onbekende daarachter, en voelde ik me down omdat ik er niet achteraan kon. Dus bleef ik binnen, ging met mijn rug naar het raam zitten.

Het baasje en bazinnetje hadden het alwéér over Gobi, en ik luisterde met een half oor, terwijl ik met een balletje pluishaar aan het spelen was (mijn eigen haar, uiteraard) dat zich onder de keukentafel had gevormd.

‘Nou ja, als ze jou met Gobi willen interviewen, waarom gaan we dan niet met z’n allen?’ vroeg het bazinnetje en ze klonk volkomen redelijk. ‘Dan maken we er een reisje van. Het lijkt me leuk om met jullie tweeën terug naar China te gaan.’

Ik keek naar hen op. Dus deze keer gingen ze met z’n állen? Toen het baasje de vorige keer naar China ging, was hij maanden weg.

Het plan stond me nu al niet aan.

Het baasje zat met zijn lange benen uitgestrekt onder tafel, maar zijn gezichtsuitdrukking was lang niet zo ontspannen als zijn houding. ‘Ik weet het niet. Is het gek dat ik alleen al zenuwachtig word van het idee om weer met Gobi naar China te gaan?’

Natuurlijk was dat niet gek. Ga maar na wat voor ellende Gobi daar de vorige keer allemaal had veroorzaakt. Misschien moesten ze helemaal maar stoppen met Gobi en de avonturen, vond ik. Dat zou een hoop oplossen.

En dan zou ik me niet meer zo achtergesteld voelen.

‘Ze raakt deze keer heus niet weer zoek, Dion,’ zei het bazinnetje geruststellend. ‘En bovendien, als we met z’n allen zijn, kunnen we een beetje op elkaar passen.’

‘Ja, dat is wel zo.’ Het baasje leek nog niet erg overtuigd. Ik streek langs zijn benen om hem aan mijn bestaan te herinneren. Het werkte. ‘En hoe moet het dan met Lara?’ vroeg hij terwijl hij rechtop ging zitten, zodat ik bij hem op schoot kon springen. ‘Als we die hele tour willen doen, zijn we weken van huis. Ik vind het geen fijn idee om haar zo lang achter te laten.’

Mooi zo. Ik ook niet.

‘Dan nemen we haar ook mee!’ Het bazinnetje klonk vreemd enthousiast over dat plan. Misschien vond ze dat ze zelf ook een paar avonturen misgelopen was.

Persoonlijk stond ik niet te trappelen. Ik bedoel, ik was nog nooit ergens geweest, en dan wilden ze me nu ineens meenemen naar Chína? Het baasje had een kaart aan de muur hangen met spelden op alle plekken waar hij en het bazinnetje en Gobi allemaal waren geweest. Hij had China een keer voor me aangewezen.

Het was een héél eind bij mijn huis vandaan.

‘Die hele tour? Drie weken dwars door China, interviews doen, optredens in boekwinkels enzovoort...’ Het baasje schudde zijn hoofd. ‘Ik denk niet dat zij al dat gereis en gedoe aankan. Ze is een huismus, onze Lara.’

‘Hm, ze is natuurlijk nog nooit ergens geweest,’ zei het bazinnetje instemmend.

Ik dacht precies hetzelfde, maar toch legde ik mijn oren plat tegen mijn hoofd toen ik het bazinnetje dat hoorde zeggen, en mijn staart begon waarschuwend van links naar rechts te zwaaien. Ik zou me natuurlijk uitstekend redden daar waar ze het ook maar over hadden. Het baasje zou toch beter moeten weten. Alsof er iets is wat ik niet kan? Dat ik het toevallig nog nooit had gedaan wilde niet zeggen dat ik het niet kon. Het betekende alleen dat het tot nu toe nooit op mijn radar was verschenen.

Voordat Gobi er was, tenminste. Want inmiddels is alles heel anders.

Ineens klonken alle dingen die ik was voordat Gobi kwam – een binnenpoes, een vertroetelde prinses, een pluizige huismus – niet meer zo leuk.

‘Ze is gewoon niet zo’n avontuurlijk huisdier,’ zei het baasje, zout in de wonde wrijvend. ‘Heel anders dan Gobi.’

Het waren die laatste vier woorden die bij mij de knop omzetten. Als Gobi het kon, dan kon ik het ook. En ik zou het beter doen en slimmer, en ook met een stuk meer elan.

Ik zou het alleravontuurlijkste huisdier ooit worden, als het baasje en bazinnetje dat van me wilden.

Ik concentreerde me op hun gesprek. Het kost me altijd meer moeite om pratende mensen te begrijpen dan andere dieren. Maar soms moet je een tandje bij zetten om grip op de zaak te houden.

Het baasje had het dus over een tour – iets wat hij en Gobi al eerder hadden gedaan, door Groot-Brittannië, en ook overzees. Gobi was bijna óveral geweest met het baasje, terwijl ik thuis in Edinburgh bleef. Ik had uit mijn raam gestaard en gewacht tot ze

weer thuiskwamen en het baasje weer een speld in zijn wereldkaart kon prikken. Weer een plek waar zij wel waren geweest en ik niet.

Maar deze keer had ik de kans om ook te gaan. Om erachter te komen wat dat precies was, een avontuur.

En die kans ging ik niet laten schieten.

Het baasje gaf me een klopje op mijn hoofd en zag mijn platte oren. 'En trouwens, ik weet niet zeker of Lara het wel een goed plan vindt.'

Mensen zijn toch ook echt niet te geloven! Begrijpen ze überhaupt wel iets?

Ik miauwde luid en sprong op tafel. Misschien zou het bazinnetje het beter snappen.

'Ik weet het niet,' zei ze terwijl ze mijn pluizige vacht aaide. 'Ze springt altijd meteen in de koffers als we ergens naartoe gaan. Misschien wil ze juist al die tijd al heel graag met ons mee.'

Dat beaamde ik spinnend. Oké, mijn reiwens was nog maar een paar minuten oud en ik klom meestal alleen in die koffers omdat er allemaal lekker warme, zachte dingen in zaten, maar toch... het kwam meer in de buurt van de waarheid dan de interpretatie van het baasje.

'Oké, stel je voor dat we dit zouden doen, hoe gaat dat dan in z'n werk?' Het baasje stond op en liep de keuken door naar de waterkoker om een kop thee voor zichzelf te zetten. Ik liep achter hem aan, voor het geval hij de ijskast open zou trekken en daar iets interessants voor mij in zat.

'Nou, we zouden met z'n allen op de veerboot naar Frankrijk kunnen, zodat Lara en Gobi niet in het ruim van het vliegtuig hoeven om het land uit te komen,' zei het bazinnetje, dat haar plan ter plekke aan het trekken was. 'Misschien de nachtboot, voor de verandering? Dat breekt de reis een beetje. En dan vliegen we vanuit Frankrijk met de dieren naar China. Daar moeten we sowieso overal diervriendelijke accommodaties boeken voor Gobi, dus voor die hotels maakt Lara dan ook niet meer uit. En dan kunnen we met z'n allen het land ontdekken. Hartstikke leuk!'

Het klonk inderdaad wel een soort van leuk, moest ik zeggen. Los van het feit dat Gobi ook mee moest. Ik had weleens plaatjes van vliegtuigen gezien, en ik wist dat die ramen hadden. En het baasje en Gobi skypeten weleens vanuit hotels als zij samen op reis waren, en die hotelkamers zagen er helemaal niet zo anders uit dan de slaapkamers thuis.

Maar wat het belangrijkste was: het zou inderdaad een avontuur zijn. Misschien zou ik er dan eindelijk achter komen wat de big deal was en waarom mensen er zo dol op waren.

‘Maar hoe moet dat dan als Gobi en ik interviews geven of signersessies hebben en zo?’ vroeg het baasje. Want het ging natuurlijk nog steeds allemaal over Gobi. Zoals altijd.

‘Dan gaan Lara en ik ook mee! Kom op, Dion! Jij en Gobi zijn samen al overal geweest – Amerika, Canada...’

‘Nederland, Italië, Frankrijk en Zwitserland,’ voegde hij eraan toe, voor het geval we vergeten waren hoeveel plekken ze al samen hadden bezocht. Alsof we die wereldkaart niet hadden die ons daar permanent aan herinnerde.

Het was waar. Ook al was ik er niet stuk van dat ons gezin nu uit vier leden bestond in plaats van drie, ik vond het echt helemaal geen leuk idee dat zij met z’n drieën weggingen en samen plezier hadden en mij de hele zomer alleen achter zouden laten.

‘Het zou leuk zijn,’ gaf het baasje toe. Hij pakte me op en drukte me tegen zijn schouder. ‘Wat vind jij ervan, Lara? Zou je met ons op avontuur willen?’

Waar het mij vooral om ging was om het baasje en bazinnetje te laten zien dat ik even goed was in avonturieren als Gobi – beter zelfs – misschien dat ze dan weer wisten dat ik hun lievelingshuisdier was en duidelijk het allerbeste beest bij ons thuis.

Ook al wist ik nog niet precies wat het eigenlijk precies behelsde, op avontuur gaan. Maar als Gobi het kon, hoe moeilijk kon het dan zijn?

Dus miauwde ik instemmend. Heel hard. Nu was ik een keer aan de beurt om met het baasje op reis te gaan.

Het bazinnetje lachte, keek blij en glimlachte ook. Een kostbaar

moment lang was het weer net of we met zijn drietjes waren – en het was geweldig.

En natuurlijk moest Gobi precies dat moment uitkiezen om de keuken binnen te lopen, met een slaperige blik. Ze was duidelijk net wakker geworden na haar middagslaapje en kwam precies op tijd om mijn belangrijke moment met het baasje en bazinnetje te bederven. Zoals gewoonlijk.

Het baasje zette me neer en stortte zich op Gobi. Ik sloop weer terug naar mijn balletje pluishaar.

‘Raad eens wat, meisje?’ zei het baasje, en voor het eerst sinds het gesprek begon klonk hij enthousiast. ‘We gaan op avontuur. Met z’n allen!’

Gobi gaf blaffend haar goedkeuring voor het plan. Ik hoopte maar dat ze in China garnalen hadden. En dat ik die niet met *Gobi* hoefde te delen.